

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Continens Armamentarium Seu Panoplima Spiritualem - Id est, Varia arma
& media ad omnis generis tentationes fortiter sustinendas, & feliciter
superandas, Ad Omnium Quidem Animarum

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1688

Caput II. De Tentationibus Monialium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48377)

familiarior fiat, quanto longius ab omni seculari tumultu degit. Quid potes alibi videre, quod hic non vides? ecce cœlum & terra, & omnia elementa, nam ex istis omnia sunt facta. Si cuncta videres presentia, quid esset, nisi visio vana? Leva oculos tuos ad Deum in excelsis, & ora pro peccatis tuis, & negligentis: dimitte vana vanis, tu autem intende illis, quæ tibi præcepit Deus. Claude super te ostium tuum, & voca ad te *ESVM dilectum tuum*: mane cum eo in cella, quia non invenies alibi tantam pacem. Quæ omnia etiam SS. Patres copiosè confirmant, inter quos S. Hieronymus, oppidum, inquit, mihi carcer est, & solitudo Paradisus. D. Bernardus verò, cœli & celle, inquit, habitatio cognata, cœlum & cella cognitionem habent nominis, sic & pietatis. Cœlum dicitur à celando, & quod celatur in cœlis, hoc & in cellis; quod quaritur in cœlis, hoc & in cellis, nempe vacare Deo, frui Deo. Angeli Dei cellas habent pro cœlis, & aquè delectantur in cellis atque in cœlis, à cella in cœlum ascenditur. Cella terra sancta est, & locus sanctus, ibi anima Deo jungitur, in templo & in cella divina tractantur, sed sapius in cella; ut aded verè dixerit non nemo: Nunquam minùs solus sum, quàm cum solus sum.

CAPUT II.

DE TENTATIONIBVS MONIALIUM.

XXIX. **C**Lara Monialis, Juvenis etiamnum & vegeta, multas quidem tentationes aliis Religiosis communes, sed eam præcipuè Monialibus propriam patitur, quòd intra claustrum monasterii

Q 5

sterii

sterii inclusa, neque cum parentibus & amicis, neque cum aliis externis conversari, & nonnullum ex aliis quo illorum solatium haurire possit. Quæritur, quo modo contra hanc tentationem muniri queat?

Responsio.

XXX. Inprimis illi ostendat, peculiaris favoris in diem hoc esse, quod DEUS ita illam includit, ut enim Venatores Accipitri oculos obvelant, ne meliorem prædam infectatus nobiliorem dimittat; ita DEUS obvelat oculos mentis & corporis motibus, ne videant, & desiderent vanitatem mundi, & sic DEUM concupiscere, & amare omittant. Sicut item Imagines elegantes & altaria velis obteguntur, ne sordibus infectæ splendorem suum & pulchritudinem amittant, ita DEUS moniales vult obtegitas esse, ut tantò pulchrior ipsarum anima, pudicitiaque remaneat, aptaque fiat ad sacrificium holocausti in ea offerendum, oret proin cum Davide Psal. 138. *Averte oculos meos, ne videant vanitatem; sicutque* ut Tertullianus l. de vel. Virg. c. 15. similem Virginitatem fecisse ait, confugiat ad velamen capitis quasi ad galeam, quasi ad clypeum, quo bonum suum protegat adversus ictus tentationum.

XXXI. Secundò illi finem & scopum, ob quem monasterium ingressa est, in memoriam revocet, ideòque illis citati Tertulliani c. 16. verbis eam alloquatur: *Nupsisti Christo, illi tradidisti carnem tuam, illi sponsasti maturitatem tuam, incede secundum spiritum tui voluntatem.* Quænam autem sit ejus voluntas indicat idem Doctor dicens: *Christus, qui & alias sponsas, & maritalas velari jubet, utique mundum*

magis suas. Et iterum: *Murum sexui tuo strue, qui nec tuos emittat oculos, nec admittat alienos. Quid alios videre, aut ab aliis videri desiderat, qua ad Dominum videndum se praparat?* Zelotypus est Jesus, ait S. Hieronymus in epist. ad Eustach. Non vult ab aliis videri faciem vestram.

XXXII. Tertio illi insinuet, quod cum omnes mulieres intra domum morari oporteat (unde veteres, teste Plutarcho, testudinem illis pro simbolo assignarunt, easque *Domiportas* appellarunt) magis sponsam Christi hanc solitudinem amare queat, maxime cum implemet Osee c. 2. dicat: *Ducam eam in solitudinem, & loquar ad cor ejus.* Si ergo amantes se invicem carnaliter semper solitaria loca, in quibus mutuo colloquantur, quærunt, & eligunt, & nihil magis, quam Arbitros & spectatores oderunt, quanto magis sponsa Christi cum dilecto suo locutura solitudinem quærere, & amare debet. Sequatur ergo consilium S. Augustini de bono viduit. sic hortantis: *Currite ad illum, placete illi ex illo, vivite cum illo, in illo, de illo.*

XXXIII. Quarto eidem spem faciat, quod, sicut aviculæ inclusæ ab initio quidæ solitudinis impatientes exitum, ubique sollicitè quærunt, sed paulò post eidem solitudini assuetæ adeò illâ delectantur, ut neque aperto etiam ostio exeant, ita & ipsa similem effectum tantò certius sperare possit, quanto forrior est gratia divina, quàm consuetudo; & quanto plura exempla hujus ipsius voluntariæ permanentionis ab oculos in omni loco & tempore versantur.

XXXIV. Quinto eidem suadeat, ut Rachelis Monialis exemplum sequatur, quæ, à Judaismo conversâ, & in monasterium recepta videret, alias suas so-

iores

rores à parentibus & cognatis visitari, sibi autem utpote è Judæis oriundæ nihil simile fieri, coram imagine B. Virginis se prostrabat, & amabili vultu dicebat: Mater amantissima, en aliæ Sorores à Matribus & Amicis solatium & gaudium habent, ego autem pauperca & pupilla, & indigna ad te Dominam & Cognatam meam fidenter accedo: Tu sola præ omnibus mihi est refugium & solamen. Quo factò majus solatium quam ulla alia Soror ex suo cum amicis colloquio portavit. Idem ergo respectu Christi Sponsi sui Clara observet, sibi que à Christo dictum existimet: Numquid ego tibi melior sum, quàm omnes alij homines & amici? nec dubitet, quin similem effectum solatium sit expertura.

XXXV. Denique & saluberrimam S. Gregorii doctrinam ei suggerat dicentis: Si carni quidlibet abseverimus, mox in spiritu, quod delectat, invenimus: tentationi quippe anima si exterior evagatio clauditur, interior accessus aperitur; nam quò extra se spargi pro disciplina mens non potest, eò super se per profectum extendere amplius potest; quia & in altum crescere cogitur, qua per ramos distendi prohibetur: ut cum rivus fontis obstruimus, fluentia surgere ad superiora provocamus. Hinc & in Threnis dicitur: Sedebit solitarius, & tacebit, quia levabit se super se. Seneca verò ait: Quàm contempta res est homo, nisi supra humana surrexerit.

